

იესო ქრისტეს გამოცხადება — ნომერი ჩვიდმეტი

გამოფხიზლება გამხმარი ძვლებისა: მოწოდება სიწმინდისა და რწმენისაკენ დაყოვნების ჟამს

Jeff Pippenger

2023-11-17

ქუჩაში გაწოლილი, მკვდარი მშრალი ძვლები, რომლებიც უდაბნოში მღაღადებლის „ხმას“ ისმენენ, ამას იმიტომ აკეთებენ, რომ ნუგეშისმცემელი მოვიდა, იესოს დაპირების აღსრულებით, რომ იგი მოავლენდა მას. მილერიტთა პირველი იმედგაცრუებისას მილერიტები მიხვდნენ, რომ ისინი ქალწულთა იგავის დაყოვნების ჟამში იყვნენ.

„იმედგაცრუებულებმა ბიბლიიდან დაინახეს, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იმყოფებოდნენ და რომ მოთმინებით უნდა დალოდებოდნენ ხილვის აღსრულებას. იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი 1843 წელს თავიანთი უფლის მოლოდინისკენ მიიყვანა, 1844 წელსაც მის მოლოდინს აღუძრავდა.“ *Spiritual Gifts*, ტომი 1, 153.

ვინც მილერიტთა მიერ იყო წინასახედ წარმოჩენილი, ისინი იმეორებენ პირველი იმედგაცრუების გამოცდილებას; და როდესაც ამას განიცდიან, უნდა ესმოდეთ, რომ ისინიც ქალწულთა იგავის დაყოვნების ჟამში არიან. მხოლოდ ნუგეშისმცემლის გავლენა აძლევს მათ შესაძლებლობას, ეს ჭეშმარიტება დაინახონ. ეს შეცნობა, ნუგეშისმცემლის მიერ გამოწვეული, წარმოდგენილია იმ პირველი წინასწარმეტყველებით, რომლის გამოცხადებაც ეზეკიელს მიეცა ბრძანებად მშრალი, მკვდარი ძვლების ველზე.

კვლავ მითხრა მე: უწინასწარმეტყველე ამ ძვლებზე და უთხარი მათ: ჰე, გამხმარო ძვლებო, ისმინეთ უფლის სიტყვა. ასე ამბობს უფალი ღმერთი ამ ძვლებს: აჰა, მე შევიყვან თქვენში სულს, და იცოცხლებთ. და დაგადებთ თქვენზე ძარღვებს, და აღმოგიცენებთ ხორცს, და დაგფარავთ კანით, და ჩაგიდგამთ სულს, და იცოცხლებთ; და შეიცნობთ, რომ მე ვარ უფალი. და ვიწინასწარმეტყველე, როგორც მიბრძანა; და როცა ვიწინასწარმეტყველებდი, იყო ხმა, და აჰა, ძრწოლა, და შეერთდნენ ძვლები, თითოეული ძვალი თავის ძვალს. და როდესაც ვიხილე, აჰა, ძარღვები და ხორცი აღმოცენდა მათზე, და ზემოდან კანი გადაეფარა მათ; მაგრამ სული არ იყო მათში. ეზეკიელი 37:4-8.

„ხმაური“ წარმოადგენს სულიწმიდას. იმ დროს ქალწულებმა უნდა აღიარონ, რომ დაყოვნების ჟამში არიან. ბიბლიური მითითებები იმის შესახებ, თუ რა უნდა გააკეთონ იმედგაცრუებულებმა, როცა აღიარებენ, რომ დაყოვნების ჟამში იმყოფებიან, უხვად არის მოცემული. იერემია ასწავლის, რომ ისინი არასოდეს უნდა დაუბრუნდნენ „დამგმობელთა კრებულს“, რომელიც ფილადელფიისადმი მიმართულ უწყებაში სატანის სინაგოგაა. მათ ასევე უნდა განაცალკეონ ძვირფასი უღირსისაგან. ძვირფასის უღირსთან დაპირისპირებას ორმაგი მნიშვნელობა აქვს.

წლების წინ მე თვითონ შევისწავლე ეს წინასწარმეტყველური განსხვავება, როდესაც უილიამ მილერის სიზმრის განმარტება გავაკეთე. მე სწორად განვსაზღვრე ძვირფასი ქვები, როგორც ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებები, ხოლო ყალბი ძვირფასი ქვები — როგორც გახრწნილი მოძღვრებები. შემდგომში მიმანიშნეს, რომ ჯეიმს უაითსაც ჰქონდა გაკეთებული უილიამ მილერის სიზმრის განმარტება, და თავის განმარტებაში მან ძვირფასი ქვები გააიგივა ღვთის ერთგულ ხალხთან, ხოლო ყალბი ძვირფასი ქვები — ჭეშმარიტების ცრუ აღმსარებლებთან. როდესაც გამოვიკვლიე, რას ასწავლიდა ჯეიმს უაითი ამ სიზმრის შესახებ, მივხვდი, რომ ორივენი მართლები ვიყავით. ძვირფასი ქვები შეიძლება აღნიშნავდეს ღვთის ერთგულთ, ხოლო ყალბი ძვირფასი ქვები — ორგულთ; მაგრამ ძვირფასი ქვები ასევე შეიძლება აღნიშნავდეს ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებებს, ხოლო ყალბი ძვირფასი ქვები — ცრუ მოძღვრებებს. ჯეიმს უაითმა მილერის სიზმარი მიუსადაგა იმ ისტორიას, რომელშიც თავად მაშინ ცხოვრობდა, მე კი ამ სიზმარს უკანასკნელი დღეების ისტორიის ჭრილში მივუდექი. ეს ორი განმარტება ერთად ცხადყოფს, რომ ადამიანები ხდებიან ის, რაც სწამთ, და თუ ისინი შეცდომით მოძღვრებებს მიჰყვებიან, ჭუჭყის ჯაგრისიანი კაცი მათაც ფანჯრიდან გადაყრის იმ მოძღვრებებთან ერთად, რომლებთანაც ისინი დაუკავშირდნენ. ჩვენ ვართ ის, რასაც ვჭამთ.

როცა იმედგაცრუებულნი აღმოაჩენენ, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იმყოფებიან, იერემიას თანახმად, მათ მართებთ ძვირფასის განცალკევება უღირსისაგან.

„როგორ ხდება, რომ ადამიანები, რომლებიც ღვთის მმართველობას ებრძვიან, ფლობენ იმ სიბრძნეს, რომელსაც ზოგჯერ ავლენენ? თვით სატანა განათლებული იყო ზეციურ ეზოებში და მას აქვს ცოდნა როგორც სიკეთისა, ისე ბოროტებისა. იგი ძვირფასს ურევს უღირსს, და სწორედ ეს ანიჭებს მას მოტყუების ძალას. მაგრამ რაკი სატანამ თავი ზეციური ბრწყინვალეების სამოსლით შემოსა, განა უნდა მივიღოთ იგი როგორც ნათლის ანგელოზი? მაცდუნებელს ჰყავს თავისი აგენტები, მისივე მეთოდების მიხედვით განსწავლულნი, მისი სულით შთაგონებულნი და მის საქმესთან მისადაგებულნი. განა უნდა ვითანამშრომლოთ მათთან? განა უნდა მივიღოთ მისი აგენტების ნამოქმედარი, როგორც განათლების შეძენისათვის არსებითად აუცილებელი?“ Ministry of Healing, 440.

ძვირფასი და უღირსი წარმოადგენს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას. იგი აგრეთვე წარმოადგენს ადამიანთა ორ ჯგუფს.

„მაგრამ მტკიცედ დგას ღვთის საფუძველი, რომელსაც აქვს ეს ბეჭედი: უფალი იცნობს მათ, ვინც მისნი არიან. და: ყველამ, ვინც ქრისტეს სახელს ახსენებს, განეშოროს ურჯულოებას. ხოლო დიდ სახლში არის არა მხოლოდ ოქროსა და ვერცხლის ჭურჭელი, არამედ ხისა და თიხისაც; და ზოგი პატივისთვისაა, ზოგი კი უპატივობისთვის.“ „დიდი სახლი“ ეკლესიას წარმოადგენს. ეკლესიაში აღმოჩნდებიან როგორც უღირსნი, ისე ძვირფასნი. ზღვაში გადაგდებული ბადე იკრებს როგორც კარგს, ისე ცუდს. Review and Herald, February 5, 1901.

იერემიას ებრძანა, რომ თუ იგი დაბრუნდებოდა, საჭირო იყო განშორებოდა უგუნურ ქალწულებს, და აგრეთვე უნდა განშორებოდა უგუნურ ქალწულთა მცდარ სწავლებებს.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ისინი, ვინც სრულ ერთობაში შედიან. იერემია წარმოადგენს იმ საქმეს, რომლის აღსრულებაც მართებთ მათ, ვინც მოწოდებულნი არიან დაიბეჭდონ ეზეკიელის ოთხი ქარის შესახებ მეორე უწყებით, თუ მათ ღმერთის „ბაგედ“ ყოფნა სურთ, როცა ხილვა ილაპარაკებს. ხილვამ მილერიტთა ისტორიაში ილაპარაკა, როდესაც სამსჯავრო მოვიდა, და იგი ლაპარაკობს ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, როდესაც მიწის მხეცი ილაპარაკებს და მესამე ვაის სამსჯავრო მოვა. მაშინ ისინი, რომელთაც აღასრულეს იერემიით აღნიშნული საქმე, აღიმართებიან როგორც ღმერთის მცველნი.

როდესაც უფალი ნუგეშისმცემელს აგზავნის, რათა იმედგაცრუებულნი მათი სიკვდილისგან გამოაღვიძოს, იგი მიუთითებს განწმენდის საქმეზე, რომელიც მათ უნდა აღასრულონ, თუ სურთ იყვნენ მისი წარმომადგენლები კვირა დღის კანონის კრიზისში. ესაია ეთანხმება იერემიას რჩევას.

რამდენად მშვენიერია მთებზე მახარებლის ფეხები, რომელიც კეთილ უწყებას მოაქვს, რომელიც მშვიდობას აცხადებს; რომელიც კეთილ ამბავს ახარებს, რომელიც ხსნას აცხადებს; რომელიც ეუბნება სიონს: შენი ღმერთი მეფობს! შენი გუმბაგები ხმას აღიმალლებენ; ერთად ხმით იგალობებენ: რადგან პირისპირ იხილავენ, როცა უფალი კვლავ აღადგენს სიონს. იფეთქეთ სიხარულით, ერთად იგალობეთ, იერუსალიმის ნანგრევნო ადგილნო: რადგან უფალმა ანუგეშა თავისი ერი, მან გამოისყიდა იერუსალიმი. ესაია 52:7-9.

ისინი, ვინც „ახარებენ სასიხარულო ცნობას“ და ვინც „აცხადებენ მშვიდობასა და ხსნას“, „ერთად აღამალლებენ თავიანთ ხმებს“, რადგან „თვალთ თვალს იხილავენ“.

„კიდევ რამდენიმე სხვა ადამიანიც მაჩვენეს, რომლებიც თავიანთ გავლენას უერთებენ მათ, ვინც უკვე ვახსენე, და ერთად აკეთებენ ყოველივეს, რაც ძალუძთ, რათა სხეულს ჩამოაშორონ ადამიანები და არეულობა გამოიწვიონ; და მათი გავლენა ღმერთის ჭეშმარიტებას უპატივცემულობაში აგდებს. იესო და წმიდა ანგელოზები აღმართავენ და აერთიანებენ ღმერთის ხალხს ერთ რწმენაში, რათა ყველას ჰქონდეს ერთი გონება და ერთი მსჯავრი. და მაშინ, როცა ისინი რწმენის ერთობაში მოჰყავთ, რათა ამ ჟამის საზეიმო, მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებებზე ერთი თვალთ ხედავდნენ, სატანა მოქმედებს, რათა წინ აღუდგეს მათ წინსვლას. იესო თავის იარაღთა მეშვეობით მოქმედებს, რათა შეკრიბოს და გააერთიანოს. სატანა თავის იარაღთა მეშვეობით მოქმედებს, რათა გაფანტოს და დაჟოს. „რადგან, აჰა, მე ვბრძანებ და გავცხრილავ ისრაელის სახლს ყველა ერს შორის, როგორც მარცვალი იცხრილება ცხრილში, თუმცა უმცირესი მარცვალიც კი არ დაეცემა მიწაზე.“

„ღმერთი ახლა სცდის და ამოწმებს თავის ხალხს. ხასიათი ყალიბდება. ანგელოზები წონიან ზნეობრივ ღირსებას და ერთგულად აღრიცხავენ ადამიანთა შვილების ყოველ საქმეს. ღვთის აღმსარებელ ხალხში არიან გარყვნილი გულებიც; მაგრამ ისინი გამოიცდებიან და დამტკიცდებიან. ის ღმერთი, რომელიც ყველას გულებს კითხულობს, სინათლეზე გამოიტანს სიბნელეში დაფარულს იქ, სადაც ისინი ხშირად ყველაზე ნაკლებად საეჭვოა, რათა მოიხსნას ის საცდურები, რომლებმაც ჭეშმარიტების წინსვლა შეაფერხეს, და ღმერთს ჰყავდეს წმინდა და

სუფთა ხალხი თავისი დებულებებისა და სამართალთა გამოსაცხადებლად.“

„ჩვენი ხსნის მთავარი წინამძღოლი თავის ხალხს ნაბიჯ-ნაბიჯ მიუძღვის, წმენდს მათ და ამზადებს გადასაყვანად, ხოლო უკან ტოვებს მათ, ვინც მიდრეკილია, რომ სხეულს გამოეყოს, ვისაც არ სურს, რომ წარუძღვნენ, და ვინც კმაყოფილია საკუთარი სიმართლით. „ამიტომ, თუ შენში მყოფი ნათელი სიბნელეა, რაოდენ დიდი იქნება ის სიბნელე!“ არ არსებობს უფრო დიდი საცდური, რომელმაც შეიძლება ადამიანის გონება შეაცდინოს, ვიდრე ის, რომელიც ადამიანებს თვითდაჯერებული სულის შემწყნარებლობისკენ მიჰყავს, რათა ირწმუნონ, რომ მართლები არიან და ნათელში იმყოფებიან, მაშინ როდესაც ისინი ღვთის ხალხს შორდებიან, და მათი სანუკვარი ნათელი სიბნელეა.“ Testimonies, volume 1, 332, 333.

გამოთქმა „სასიხარულო უწყება მოაქვს“ ესაიას მონაკვეთში ორჯერ არის გამოვრებული, რათა გამოიკვეთოს შუალადის დაღადის ისტორია; ასევე ამასვე მიუთითებენ ის მუხლები, რომლებიც წინ უძღვის ესაიას აღწერას იმ ერთობის შესახებ, რომელიც მიიღწევა მაშინ, როდესაც ძვირფასი სამაგლისგან განცალკევდება.

გაიღვიძე, გაიღვიძე; შეიმოსე შენი ძალით, ჰე, სიონ; შეიმოსე შენი მშვენიერი სამოსლით, ჰე, იერუსალიმო, წმინდა ქალაქო; რადგან ამიერიდან აღარასოდეს შემოვა შენში წინადაუცვეთელი და უწმინდური. ჩამოიფერთხე მტვერი; აღდეგ და დაჯექი, ჰე, იერუსალიმო; მოიხსენი შენი ქედის ბორკილნი, ჰე, დატყვევებულო ასულო სიონისა. ესაია 52:1, 2.

იერემია წარმოადგენს მათ, ვინც პირველი იმედგაცრუების ჟამს აღიარებს, რომ დაყოვნების ხანაში იმყოფებიან. ესაია იმავე პირებს უბრძანებს: „გამოფხიზლდი, გამოფხიზლდი.“ ისინი იღვიძებენ და ბოლოს მიაღწევენ იმ მდგომარეობას, როდესაც ღვთის ეკლესიაში აღარ იქნება არც წინადაუცვეთელი და არც უწმიდური, რადგან აღასრულებენ ძვირფასისა და უღირსის განცალკევების საქმეს. „უფალს სურს, რომ მისი ეკლესია განიწმინდოს, ვიდრე მისი სამსჯავროები უფრო აშკარად მოეკლინებოდეს ქვეყანას.“

„ჩვენ სწრაფად ვუახლოვდებით ამქვეყნიური ისტორიის დასასრულს. აღსასრული მეტად ახლოსაა, ბევრად უფრო ახლოს, ვიდრე მრავალს ჰგონია, და მე გულზე მაწევს მოვუწოდო ჩვენს ხალხს, რომ აუცილებელია გულმოდგინედ ეძიონ უფალი. მრავალს სძინავს, და რა შეიძლება ითქვას, რათა აღიმდრან თავიანთი ხორციელი თვლემისგან? უფალს სურს, რომ მისი ეკლესია განიწმინდოს, ვიდრე მისი სამართალნი უფრო თვალსაჩინოდ მოეკლინებოდეს ქვეყნიერებას.“

„ვინ გაუძღვებს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოცხადდება? რადგან იგი არის როგორც განმწმედის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა ტუტე; და დაჯდება როგორც ვერცხლის განმწმედი და განმწმენდელი; და განწმედს ლევის ძეთ და გამოაწრთობს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა სიმართლით შესწირონ უფალს შესაწირავი.“

„ქრისტე ყოველ მოჩვენებით სამოსელს მოიხსნის. ჭეშმარიტის ცრუსთან არავითარი შერევა ვერ მოატყუებს მას. „იგი არის როგორც გამომდნობლის

ცეცხლი,“ — რომელიც განარჩევს ძვირფასს უღირსისაგან, მინარევს ოქროსაგან.

ლევიანთა მსგავსად, ღვთის რჩეული ერი მის მიერ არის განწესებული და გამოყოფილი მისი განსაკუთრებული საქმისათვის. ყოველი ჭეშმარიტი ქრისტიანი ატარებს სამღვდლო ღირსების ნიშანს. მას პატივად ხვდა წმიდა პასუხისმგებლობა, ქვეყნიერებას წარუდგინოს თავისი ზეციერი მამის ხასიათი. მან კეთილად უნდა შეისმინოს ეს სიტყვები: „იყავით თქვენ სრულქმნილნი, როგორც სრულქმნილია თქვენი ზეციერი მამა.“

„ხოლო თქვენთვის, რომელთაც გეშინიათ ჩემი სახელისა, ამობრწყინდება სიმართლის მზე კურნებით თავის ფრთებში; და გამოხვალთ და გასუქდებით ბაგაში ნაზრდოები ხბოებივით. და გათელავთ ბოროტებს, რადგან ისინი ფერფლად იქცევიან თქვენი ფეხთა ტერფქვეშ იმ დღეს, როცა ამას მოვიმოქმედებ, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“

„გაიხსენეთ მოსე, ჩემი მსახურის, კანონი, რომელიც ხორებში ვუბრძანე მას მთელი ისრაელისთვის, წესდებებთან და სამართლებრივ დადგენილებებთან ერთად. აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელიას, წინასწარმეტყველს, უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე; და იგი მამათა გულს შვილებისკენ მოაქცევს და შვილების გულს — მათი მამებისკენ, რათა არ მოვიდე და წყევლით არ ვგვემო ქვეყანა.“ Review and Herald, November 8, 1906.

ისინი, ვინც ცრუ მოძღვრებებს ეჭიდება, განცალკევდებიან იმ ისტორიაში, რომელიც უდაბნოში მღალაღებელი „ხმის“ მიერ იწყება. ისინი, ვინც უარს ამბობენ, ღმერთის შემოქმედებით ძალას მისცენ ნება, წარმოშვას პირადი განწმედილი გამოცდილება, განცალკევდებიან „ოქროსგან“ იმ ისტორიაში, რომელიც უდაბნოში მღალაღებელი „ხმის“ მიერ იწყება. ისინი დარჩებიან ლაოდიკეელებად სწორედ იმ წერტილში, სადაც ლაოდიკეა ფილადელფიად გარდაისახება.

ძვირფასის უღირსისგან განცალკევების საქმე თითქმის მთლიანად აღთქმის მაცნის საქმეა, რომელიც უეცრად მოდის, რათა განწმინდოს ლევის ძენი, თუმცა ჩვენც უნდა მივიღოთ მონაწილეობა.

ამიტომ, ჩემო საყვარელნო, როგორც ყოველთვის ემორჩილებოდით, არა მხოლოდ ჩემი თანდასწრებით, არამედ ახლა უფრო მეტადაც ჩემი არყოფნისას, შიშითა და ძრწოლით აღასრულებთ თქვენი ხსნა. ვინაიდან ღმერთია, რომელიც მოქმედებს თქვენში როგორც ნებას, ისე ქმედებასაც თავისი კეთილი ნებართვისამებრ. ყოველივე აკეთეთ დრტვინვისა და კამათის გარეშე, რათა იყოთ უბიწონი და უმანკონი, ღვთის შვილები, უკიცხველნი მრუდე და გარყვნილი მოდგმის შუაგულში, რომელთა შორისაც ბრწყინავთ როგორც მნათობნი ქვეყნიერებაში. ფილიპელთა 2:12–15.

იერემიას ებრძანა, გამოეყო ძვირფასი უღირსისაგან, თუ სურდა, რომ მოსალოდნელ სამსჯავროში ღვთის მაცნე ყოფილიყო. ის ფაქტი, რომ იერემია ისმენდა ღვთის მისდამი მიმართულ რჩევას, ცხადყოფდა, რომ ნუგეშისმცემლის თანდასწრება უკვე ხელმისაწვდომი იყო, თუ იგი ამ საქმეს იტვირთებდა.

ხსნის მოპოვების საქმე თანამონაწილეობის საქმეა, ერთობლივი მოქმედება. ღმერთსა და მონანიე ცოდვილს შორის უნდა არსებობდეს თანამშრომლობა. ეს აუცილებელია ხასიათში მართებული პრინციპების ჩამოსაყალიბებლად. ადამიანმა გულმოდგინე ძალისხმევა უნდა გამოიჩინოს, რათა დაძლიოს ის, რაც ხელს უშლის მას სრულყოფილების მიღწევაში. მაგრამ წარმატებისთვის იგი სრულიად ღმერთზეა დამოკიდებული. თავისთავად ადამიანური ძალისხმევა საკმარისი არ არის. ღვთიური ძალის შეწევნის გარეშე იგი არაფერს გამოიღებს. ღმერთი მოქმედებს და ადამიანი მოქმედებს. ცდუნებისთვის წინააღმდეგობის გაწევა ადამიანისაგან უნდა მოდიოდეს, რომელმაც თავისი ძალა ღმერთისგან უნდა მიიღოს. ერთ მხარეს არის უსასრულო სიბრძნე, თანაგრძნობა და ძალა; მეორე მხარეს კი — სისუსტე, ცოდვილობა, სრული უმწეობა.

„ღმერთს სურს, რომ ჩვენ თვითონ საკუთარ თავზე ბატონობა გვქონდეს. მაგრამ ჩვენი თანხმობისა და თანამშრომლობის გარეშე იგი ვერ დაგვეხმარება. საღვთო სული მოქმედებს იმ ძალებითა და უნარებით, რომლებიც ადამიანს ებოძა. ჩვენი, საკუთარი ძალით, ვერ ძალგვიძს ჩვენი განზრახვები, სურვილები და მიდრეკილებები ღვთის ნებას შეუვთანხმოთ; მაგრამ თუ „მზაობა გვაქვს, რომ მზადყოფნით გავხდეთ“, მაცხოვარი ამას ჩვენთვის აღასრულებს: „ვამხოთ ზრახვებსა და ყოველ ამაღლებულს, რომელიც აღიმართება ღვთის შემეცნების წინააღმდეგ, და ყოველგვარ აზრს ვატყვევებთ ქრისტეს მორჩილებისთვის.“ 2 Corinthians 10:5.“ მოციქულთა საქმეები, 482.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი დღე და ნახევარი, როდესაც გამშრალი ძვლები მკვდარნი ძევს ქუჩაში, „უდაბნოს“ სიმბოლოა, ხოლო „უდაბნო“ წარმოადგენს ლევიათა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდ დროს“. სამი დღე-ნახევრის გაფანტვის დასასრულს, ისინი, რომელნიც მოწოდებულნი არიან ას ორმოცდაოთხი ათასთაგან ყოფნისათვის, უნდა „გაიღვიბონ“ და „მოიმორონ მტვერი“. და უაიტი ამბობს: „უფალს სურს, რომ მისი ეკლესია განიწმინდოს, ვიდრე მისი სამსჯავროები უფრო აშკარად მოეკლინებოდეს ქვეყნიერებას.“

„განწმენდილი ეკლესიის“ კონტექსტში იგი მიუთითებს იერემიას გამყოფ პროცესზე, რომელიც „ძვირფასს უღირსისგან“ განაშორებს. იგი ამას ასევე მაღაქიის მესამე თავს უკავშირებს, სადაც მაცნე ამზადებს გზას აღთქმის მაცნისთვის. გზის გამამზადებელი მაცნე არის ესაიას „ხმა მღალაღებლისა უდაბნოში“. აღთქმის მაცნე არის ქრისტე, რომელიც ემზადება, რომ აღთქმაში შევიდეს ას ორმოცდაოთხი ათასთან, რომლებიც „როგორც“ „ლევიაანი“, „მის მიერ არიან გამოყოფილნი მისი განსაკუთრებული საქმისათვის“. შემდეგ იგი მათ მღვდლებად ასახელებს და ციტირებს იესოს, რომელიც ამბობს: „იყავით სრულქმნილნი, როგორც სრულქმნილია თქვენი ზეციერი მამა.“

არსებობს განწმენდის პროცესი, რომელიც აღინიშნება დაყოვნების დროის პერიოდის ბოლოს, რადგან უფალს განსაკუთრებული საქმე აქვს შესასრულებელი ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის, და მას ეყოლება განწმენდილი ეკლესია მანამდე, სანამ „მისი სამსჯავროები უფრო თვალსაჩინოდ დაატყდება მსოფლიოს“. მისი სამსჯავროები უკვე არის მსოფლიოში, მაგრამ კვირა დღის კანონთან ერთად იწყებს დაცემას „ღვთის დამღუპველი სამსჯავროები“.

ეს სამსჯავროები არის „მოწყალების ჟამი მათთვის, ვისაც ჭეშმარიტება არასოდეს შეუცნია“. მაგრამ ამ სამსჯავროებში არ არის მოწყალება მათთვის, რომელთაც არ სურდათ შესულიყვნენ აუცილებელი განწყენის პროცესში. „სამსჯავროები“, რომლებიც „უფრო თვალსაჩინოდ ეცემა“, მიუთითებს სამსჯავროებზე, რომლებიც ნიშნებია. ისინი წარმოადგენენ ნიშანს, და სულიწმიდა ამ სამსჯავროებით გამოწვეულ ქაოსსა და არეულობას იყენებს, რათა განასხვავოს ისინი, ვინც იცავს „ყალბ განსვენების დღეს“, მათგან, ვინც „კეთილსინდისიერად იცავს უფლის შაბათს“, რადგან მხოლოდ ამ გზით შეიძლება „სამყარო გაფრთხილებულ იქნეს“. სამსჯავროები, რომლებიც ნიშნებია, არის ის ფონი, რომელსაც სულიწმიდა იყენებს, რათა ბაბილონში ჯერ კიდევ მყოფ ღვთის შვილებს მიმართოს და ამოაცნობინოს ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა.

მაგრამ დას უაიტი მხოლოდ მალაქიას მესამე თავს როდი მოიხმობს; იგი ასევე შეიცავს მალაქიას მეოთხე თავის დასკვნით მუხლებსაც და კვლავ მიუთითებს იმ „ხმაზე“, რომელსაც აღთქმის მაცნესათვის გზის გამზადება ევალებოდა. ეს დასკვნითი მუხლები აღთქმის მაცნესათვის მომზადებაზე არ არის; ისინი ეხება მოსეს რჯულის გახსენებას და მამათა გულების მოქცევას შვილებისაკენ და პირიქით. „ხმა“ პირველად ამზადებს ქრისტესათვის, როგორც აღთქმის მაცნესათვის, რათა იგი უეცრად მოვიდეს თავის ტაძარში და განწყვიდოს თავისი იმედგაცრუებული, მაგრამ გამოღვიძებული ხალხი, რათა მათ შეასრულონ დროშის საქმე. შემდეგ მალაქია „ხმის“ მსახურების სხვა მხარეს ეხება.

მან „მამების გული შვილებისაკენ მოაქციოს, და შვილების გული — მათი მამებისაკენ“, და ამ საქმეს იგი ჰორებზე მოცემულ რჯულთან მიმართებით აღასრულებს. ელია, რომელიც ესაიას „ხმაც“ არის, გამოავლენს ღვთის ხალხის ცოდვებს. ეს განწყენის პროცესის ნაწილია. ცოდვის მხოლოდ ერთი განსაზღვრება არსებობს, კერძოდ: ჰორებზე მოცემული რჯულის დარღვევა. იოანე ნათლისმცემელი ელია იყო, და მისი მსახურებაც სწორედ ამ ელემენტს მოიცავდა.

იმ დღეებში მოვიდა იოანე ნათლისმცემელი, ქადაგებდა იუდეის უდაბნოში და ამბობდა: მოინანიეთ, რადგან მოახლოებულია ცათა სასუფეველი. რადგან ეს არის იგი, ვისზედაც თქვა წინასწარმეტყველმა ესაიამ: ხმა უდაბნოში მღაღადებლისა: გაამზადეთ უფლის გზა, სწორად ქმნეთ მისი ბილიკნი. ხოლო ამავე იოანეს ემოსა აქლემის ბალნის სამოსელი და წელზე ერტყა ტყავის სარტყელი; მისი საზრდო კი იყო კალია და ველური თაფლი. მაშინ გადიოდა მასთან იერუსალიმი, მთელი იუდეა და იორდანეს შემოგარენის მთელი მხარე, და ინათლებოდნენ მისგან იორდანეში, აღიარებდნენ თავიანთ ცოდვებს. ხოლო როცა იხილა მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი, რომლებიც მოდიოდნენ მის ნათლისცემაზე, უთხრა მათ: იქედნეთა ნაშობო, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეოდით მომავალ რისხვას?

ამიტომ გამოიღეთ სინანულის შესაფერისი ნაყოფი; და ნუ იფიქრებთ, რომ თქვათ თქვენში: აბრაამი გვყავს მამად; რადგან გეუბნებით თქვენ, რომ ღმერთს ძალუმს ამ ქვებისაგან აღუდგინოს შვილები აბრაამს. და უკვე ცულიც მიდებულობს ხეთა ფესვთან; ამიტომ ყოველი ხე, რომელსაც კარგი ნაყოფი არ გამოაქვს, იჭრება და ცეცხლში იგდება. მე კი წყლით გნათლავთ სინანულისათვის; ხოლო ის, ვინც ჩემს

შემდეგ მოდის, ჩემზე უძლიერესია, ვისი ხამლების ტარების ღირსიც მე არა ვარ; ის მოგნათლავთ თქვენ სულიწმიდითა და ცეცხლით. მისი ნიჩაბი მის ხელშია, და იგი საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს, და თავის ხორბალს ბედელში შეაგროვებს; ხოლო ბზეს ჩაუქრობელი ცეცხლით დაწვავს. მათე 3:1–12.

იოანე ნათლისმცემელი მოვიდა გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამნახევარდღიანი პერიოდის „უდაბნოში“, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი უფრო უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ. მან მოიტანა მოწოდება, მოენანიებინათ ცოდვა, რადგან ცათა სასუფეველი მოახლოებული იყო, ისევე როგორც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება, როდესაც „ჟამი ახლოს არის“. იოანე ნათლისმცემელი ასახავს „ხმის“ საქმეს, რადგან იესოს თანახმად, იგი ასევე ის ელია იყო, რომელიც უნდა მოსულიყო.

რადგან ყველა წინასწარმეტყველი და რჯული იოანემდე წინასწარმეტყველებდნენ. და თუ მიღება გასურთ, ეს არის ელია, რომელიც უნდა მოსულიყო. ვისაც ყურები აქვს სასმენად, ისმინოს. მათე 11:13–15.

იესო აღნიშნავს, რომ იოანე ნათლისმცემლის წინასწარმეტყველური ვინაობა გამოცდა იყო. იგი პირდაპირ ამბობს: „თუ მიიღებთ ამას“. შემდეგ იესო მოუწოდებს თავის მოწაფეებს, მიიღონ ეს, სიტყვებით: „ვისაც ყური აქვს სმენად, ისმინოს.“ რა ისმინოს მან? ისმინოს, ვისი ხმაა ის, რომელიც მოდის ბიბლიის საბოლოო უდაბნოში და ამზადებს გზას აღთქმის მაცნისთვის, რათა მან მოამზადოს ას ორმოცდაოთხი ათასი განსაკუთრებული საქმის აღსასრულებლად ღვთის სასიგნალო სასჯელთა დროს.

იოანეს ემოსა „სამოსელი აქლემის ბეწვისა და ტყავის სარტყელი წელთა მისთა ირგვლივ; ხოლო მისი საჭმელი იყო კალიები და ველური თაფლი.“ მისი „საჭმელი“ იყო ისლამის უწყება, რადგან სიტყვა „კალიები“ წარმოადგენს ისლამს, ხოლო თაფლი არის ღვთის სიტყვა, რომელიც ტკბილი იყო მის პირში. ტკბილი უწყება, რომელიც მან შეჭამა, იყო „ველურ“ არაბულ ვირზე, ისლამის სწორედ პირველივე სიმბოლოზე წმინდა წერილებში. ისლამის ველური არაბული ვირის ეს ტკბილი უწყება, რომელიც აგრეთვე „კალიებითაც“ არის წარმოდგენილი, მის სამოსელშიც იყო ნაქსოვი, რადგან აქლემებიც ისლამის სხვა სიმბოლოა. სიტყვა „კალიების“ ისლამის სიმბოლოდ გამოყენება არ არის სიტყვის დამახინჯება, თუნდაც იოანეს მიერ შეჭმული საკვები კალიის ხეს და არა მწერებს გულისხმობდეს. სიტყვა „კალიები“ ისლამის სიმბოლოა, და იოანე არ წარმოადგენდა რაიმე ხილული საკვების ჭამას; მისი საზრდო იყო იმ წინასწარმეტყველური უწყების სიმბოლო, რომელიც მან შეჭამა.

მისი სარტყელი იყო აბაკუმში წარმოდგენილი „წინასწარმეტყველება“. ეს წინასწარმეტყველება აერთიანებს პირველ იმედგაცრუებას, ქალწულთა დაყოვნების დროს და ადვენტიზმის საფუძვლებს, როგორც ეს წმიდა დიაგრამებზეა წარმოდგენილი. აბაკუმი იყო წინასწარმეტყველური სარტყელი, რომელიც ყველა იმ ჭეშმარიტებას ერთმანეთთან აკავშირებდა.

რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დათქმული დროისთვის არის; მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუნდაც დაყოვნდეს, ელოდე მას, რადგან უეჭველად

მოვა, არ დააყოვნებს. აჰა, ვინც გამედიდურებულია, მისი სული სწორი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:3, 4.

წინასწარმეტყველური უწყება, რომელმაც სარტყელივით შეკრა ის უწყებანი, რომელთაგანაც შედგება „ხმის“ გაფრთხილება, არის ქალწულთა იგავი იმ ხილვასთან მიმართებით, რომელმაც დაიგვიანა, მაგრამ ილაპარაკებდა. შუალამის ღაღადის ხილვა წარმოშობს განსხვავებას უწმინდურს შორის, რომლის „სული ამპარტავნებით არის აღზევებული,“ და ძვირფასს შორის, რომელიც რწმენით მართლდება. რწმენით გამართლება ის სარტყელია, რომელიც „ხმას“ არტყია.

და სიმართლე იქნება მისი წელის სარტყელი, და ერთგულება — მისი ფერდების სარტყელი. ესაია 11:5.

როცა „ხმამ მღაღადებლისამ უდაბნოსა შინა“ იმედგაცრუების ჟამს მოაწია, 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუების შემდეგ, მისი უწყება იგივე უწყება იყო, რაც 2001 წლის 11 სექტემბრიდან იყო. ეს უწყება მომავალი ელიასგან, მომლოდინე, იმედგაცრუებულ, მკვდარ, გამხმარ ძვლებთან მიმართებით, ის არის, რომ ისლამი არის „სასიგნალო სამსჯავროები“, რომლებიც ღმერთის სხვა შვილებს ბაბილონში სიმართლის შესასწავლად ფონს უქმნის.

მართლის გზა სისწორეა; შენ, ყოვლად წრფელო, მართლის სავალს წონასწორად ზომავე. დიახ, შენი სამართალთა გზაზე, უფალო, გელოდეთ შენ; ჩვენი სულის სურვილი არის შენი სახელისა და შენი მოხსენებისა. ჩემი სულით გესწრაფოდი ღამით; დიახ, ჩემში მყოფი სულით განთიადზე მოგიძებნი; რადგან, როცა შენი სამართალნი არიან ქვეყანაზე, სოფლის მკვიდრნი სიმართლეს ისწავლიან. ესაია 26:7–9.

იოანე ნათლისმცემელი, რომელიც მომავალი ელია იყო, არის „ხმა“ „უდაბნოში“ გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი და ნახევარი დღის განმავლობაში. მისი საქმე მოიცავს ადვენტიზმის მეოთხე და საბოლოო თაობის იდენტიფიცირებას, რომელთა სულები აღზევებულნი არიან და რომლებიც თავიანთ მამათა სულიერ მემკვიდრეობას ენდობიან, მაგრამ გრძნობენ, რომ ღვთის რისხვა მოახლოებულია. ისინი მეოთხე თაობა არიან, რადგან სრულად გამოვლინდნენ ისეთ თაობად, რომელიც ქრისტეს სრულიად საპირისპიროა. ისინი იქედნეთა თაობა არიან, მაგრამ მაინც თავიანთ მამად აბრაამზე მიუთითებენ, რათა ამტკიცონ, რომ სინამდვილეში კრავის თაობა არიან. კრავის თაობა არის პეტრეს რჩეული თაობა; ისინი არიან ისინი, ვინც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის.

იოანე აშკარად წარმოაჩენდა იმათ ცოდვებს, ვინც მისი უწყების მოსასმენად მოდიოდა, რადგან მათ მოინანიეს და მოინათლნენ. მან აგრეთვე აუწყა მათ, რომ არის ერთი, რომელიც მის შემდეგ მოვიდოდა და თავის კალოს საფუძვლიანად განწმედდა. ის პიროვნება არის აღთქმის მაცნე; იგი არის „მტერის საწმენდი კაცი“, რომელიც ყალბ მონეტებსა და ძვირფას ქვებს ფანჯრიდან გარეთ გვრის და აღადგენს თავდაპირველ ძვირფას ქვებს, რომლებიც შემდეგ ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავენ, ვიდრე მამინ, როცა უილიამ მილერს ანგელოზები ხელმძღვანელობდნენ თავდაპირველი ძვირფასი

ქვების შეკრების საქმეში, პირველი ანგელოზის მოძრაობაში.

იოანე ნათლისმცემელი უშუალო იყო ლაოდიკიელი ადვენტისტის მიერ თავისი მამის, აბრაამის, მიმართ ნდობის მხილებაში, რადგან მომავალი ელია უნდა ყოფილიყო ის, ვინც მამათა გულებს შვილებისკენ მოაქცევდა და შვილებისასაც — მამებისკენ.

პირველისა და უკანასკნელის ბიბლიური გამოყენების პრინციპი ამ საქმეშია წარმოჩენილი, მაგრამ ასევე აქვეა წამალიც მათთვის, ვინც საკუთარ თავს გაფანტულ მდგომარეობაში, მტრების ქვეყანაში, უდაბნოში მკვდრებად პოულობენ. მათ უნდა აღიარონ თავიანთი ცოდვები და თავიანთი მამების ცოდვებიც და მოინანიონ.

თავიანთი ცოდვებისა და მამების ცოდვების აღიარებასთან ერთად, მათ ასევე უნდა აღიარონ, რომ სამი დღე-ნახევრის უდაბნოს პერიოდის განმავლობაში უფალთან არ დადიოდნენ. მეტიც, მათ უნდა აღიარონ, რომ ამ ისტორიის განმავლობაში ღმერთი მათთან არ დადიოდა.

და თქვენგან დარჩენილნი დაილევინ თავიანთი ურჯულოებით თქვენი მტრების ქვეყნებში; და თავიანთ მამათა ურჯულოებებშიც მათთან ერთად დაილევინ. თუ აღიარებენ თავიანთ ურჯულოებას და თავიანთ მამათა ურჯულოებას, იმ თავიანთ დანაშაულთან ერთად, რომლითაც ჩემს წინააღმდეგ შესცოდეს, და იმასაც, რომ ჩემს წინააღმდეგ წინ აღუდგნენ; და რომ მეც მათ წინააღმდეგ წინ აღვუდექი და შევიყვანე ისინი მათი მტრების ქვეყანაში; თუ მაშინ მათი წინადაუცვეთელი გული დამდაბლდება და ისინი მიიღებენ თავიანთი ურჯულოების სასჯელს: მაშინ გავიხსენებ ჩემს აღთქმას იაკობთან, და ჩემს აღთქმას ისაკთანაც, და ჩემს აღთქმას აბრაამთანაც გავიხსენებ; და ქვეყანასაც გავიხსენებ. ლევიანნი 26:39–42.

წყევლა იმიტომ იყო, რომ მათ მიწის შაბათები არ გაიხსენეს.

იოანე ნათლისმცემელი, რომელიც მომავალი ელია იყო, წინასახავდა გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამნახევარი დღის უდაბნოში მღალადებელ „ხმას“. იგი მკვდარ, გამხმარ ძვლებს მოუწოდებდა, ჰორებზე „გაეხსენებინათ“ მოსეს რჯული; და თუ ამას იზამდნენ, მაშინ აღთქმის მაცნეც მათი მამების აღთქმას „გაიხსენებდა“. მაგრამ ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ისინი აღიარებდნენ თავიანთ ცოდვებს, თავიანთი მამების ცოდვებს და, რაც უფრო მეტად დამამდაბლებელი იყო, უნდა დაესახელებინათ დანაშაულნი, „რომლებითაც შესცოდეს“ ღმერთს.

მათ ასევე უნდა ეღიარებინათ, რომ ღმერთის მიმართ „წინააღმდეგობით“ დადიოდნენ და რომ ღმერთიც მათ მიმართ „წინააღმდეგობით“ დადიოდა.

მათ ასევე უნდა ეცნოთ, რომ ისინი იყვნენ გამოცხადების მეთერთმეტის ქუჩაში მდებარე გამხმარი მკვდარი ძვლები, რადგან უნდა ეღიარებინათ, რომ ღმერთმა ისინი მტრის ქვეყანაში შეიყვანა, ხოლო მტრის ქვეყანა არის სიკვდილი.

იოანე ნათლისმცემლის მიხედვით, მათ ასევე უნდა გაეცათ პასუხი კითხვაზე, ვინ არის ის „ხმა“, რომელიც „უდაბნოში“ ღალადებს, რადგან იოანემ ჰკითხა: „ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეულიყავით მომავალ რისხვას?“

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ამ საკითხების განხილვას.

ღვთის მსახურს ებრძანება: „იღალადე მთელი ხმით, ნუ დაინდობ; საყვირით აღამალლე შენი ხმა და აუწყე ჩემს ხალხს მათი დანაშაული და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები.“ უფალი ამ ხალხზე ამბობს: „ისინი ყოველდღე მეძებენ და სიამოვნებთ ჩემი გზების შეცნობა, ვითარცა ერს, რომელიც სიმართლეს იქმოდა.“ აქ არის ხალხი, რომელიც თავის თავს იტყუებს, საკუთარი სიმართლით ამართლებს თავს და საკუთარი თავით კმაყოფილია; და მსახურს ებრძანება, მთელი ხმით იღალადოს და აჩვენოს მათ მათი დანაშაულები. ყველა საუკუნეში ეს საქმე კეთდებოდა ღვთის ხალხისთვის, და იგი ახლა უფრო მეტად არის საჭირო, ვიდრე ოდესმე უწინ. — Testimonies, ტომი 5, გვ. 299.